

6de Jaargang.
No. 5.

Donderdag
29 October 1903.

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. B. H. Coenen, D. A. de Fremery, N. G. Kam, H. F. Karsten,
D. G. M. Koch, M. J. Granpré Molière, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is:
Binnenwatersloot 33.

IN MEMORIAM.

O. W. GOBIUS.

23 October 1903.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Onderlinge Laga Wedstrijd.

1.1. Vrijdag stelde het Laga-bestuur z'n mede-geïnspireerden voor het roeivak en wel voornamelijk de fuifroeiers in de gelegenheid zich met elkaar te meten. Gelukkig werkte het weer wat mee, zoodat het zonnetje de angstige roeiers wat opmonterde en een enkele keer de val van wat verzadigde hemeldamp de toeschouwers op de wal noodzaakte weer een eindje met de racende booten mee te hollen om warm te blijven. Veel bijval zal waarschijnlijk hebben het voorstel van het eerste jaarsbestuur dit jaar aan de Vereeniging Laga een „trottoir roulant” aan te bieden ter vervanging van jury- en trainersbakjes.

De geheele wedstrijd had een geregeld verloop; alleen ving 's morgens de start veel te laat aan, doordat de mededingers weer geen programma's waren machtig geworden; zouden deze met eenige moeite niet reeds de vorige middag om 5 uur op de kroeg verkrijgbaar zijn te stellen?

Door de drukke scheepvaart kon er niet tegelijkertijd gestart worden; een uitzondering hierop maakte de heete strijd tusschen de 2 en 4-riems outrigged gieken.

Over het algemeen mag het geheel echter goed geslaagd worden genoemd en hebben de eerste jaars er zich van kunnen overtuigen dat fuifroeiens ook wel ergens toe kan leiden. Dikwijls wordt er over geklaagd en m. i. terecht, dat het zoo moeilijk is een stuurman te krijgen en hiermee gepaard gaat het bezwaar van het afschrijven der booten. Laten zij, die zich om lichamelijke of andere redenen, niet geroepen voelen tot raceroeiers, zich door dergelijke bedenkingen toch niet laten afschrikken. Allé begin is moeilijk maar later, wanneer zij in hun 2de jaar een stuurman in eigen of bevriende club hebben gefokt, zullen zij zien hoe een correct maar kalm roeitochtje in een B₂-jaar kan opfrissen.

De namen der winnende ploegen waren:

Vierriems outrigged gieken.

Boot „Jaap”. Tijd: 2' 42".

N. C. Lambrechtsen.
H. Steketee.
G. Witteveen.
J. F. Schönfeld (slag).
H. W. ter Horst (stuurman).

Vierriems Inrigged Gieken.

Boot „Laga”. Tijd: 2' 46".

F. W. Kromhout.
D. van Es.
G. Wiessing.
H. de Freytag. (slag).
H. W. de Kruffyff. (stuurman).

Premie:

Boot „Laga”. Tijd: 2' 49¹/₅".

P. Montijn.
Th. van Marle.
W. H. Brinkhorst.
J. G. Kerlen. (slag).
D. Croll. (stuurman).

Single Sculling. (Lagakampioenschap.)

J. K. Lagerweij. Tijd: 2' 50¹/₅".

Premie:

A. J. van der Laan. Tijd: 3' 09²/₅".

Tweeriems Inrigged Gieken.

Boot „Waterjuffer”. Tijd: 3' 20"

Wiessing.
Van Es. (slag).
D. Croll. (stuurman).

Boot „Waterjuffer”. Tijd: 3' 22²/₅".

Premie:

R. VerLoren van Themaat.
L. Reynvaan. (slag).
D. Croll. (stuurman).

Vaste Banken Gieken.

Boot „Pélan-Pélan”. Tijd 3' 07²/₅".

Masthoff.
Biegman.
de Blauw.

Dusseldorp. (slag).

H. W. ter Horst. (stuurman).

Boot „A. C. Schaly”.

Tijd: 3' 29²/₅".

C. J. van Dusseldorp.

P. J. Mikmak. (slag).

D. Croll. (stuurman).

's Avonds had op de kroeg de prijzen uitdeeling plaats. Bij de vele officieele, onvermijdelijk holle woorden van dank als: „Het is me een bijzonder voorrecht, mijnheer de president” enz. enz., stak af de eindspeech van den Lagapraeses „Pöll”, die, op eenigszins eigenaardige wijze geïmproviseerd, getuigde van een waarachtig enthousiasme voor zijn vereeniging; woorden die 1e jaars en laksche 2e jaars wel ter harte mogen nemen.

De oude acht, die 's middags nog even uitging, liet zien dat het geen kleinigheid is in het vaarwater hummer armslagen voort te gaan.

L.

SOCIALE AANGELEGENHEDEN EN WETENSCHAP.

Geachte Heer E. B.

Uit uw stuk blijkt ten duidelijkste hoezeer onze voorstelling, van de Godheid en wat daarmee in verband is, uiteenloopt. Voor u is God de eerste oorzaak, de oerkracht die de eerste stoot gaf in de rij van oorzaak, gevolg en weer oorzaak. Ook is voor u God een verbetering van Plato's Ideeënleer, iets wat mij niet recht helder is.

Mijn opvatting van de Godheid is anders, vandaar dat ons idee over wonderen verschilt, en altijd zal blijven verschillen. Daarbij haalt u dingen uit mijn stuk, die ik er totaal niet ingelegd heb. Zoo kan ik nergens vinden de plaats waar ik gezegd heb, dat ik wonderen als iets onzinnigs beschouw. Als u mij begrepen had, dan zoudt u gezien hebben, dat ik de verschijnselen die men wonderen noemt, beschouw als werkingen volgens natuurwetten die misschien nog niet bekend zijn. Dat hebt u niet weerlegd. Ook zegt u, dat tal van fysici en mathematici, denkers van den eersten rang over wonderen geschreven hebben en ze heel logisch vonden. Dat nu is een zeer zwak argument ten voordeele van de wonderen, want er zijn evenveel fysici en mathematici geweest, ook denkers van den hoogsten rang, die met even goed gevolg tegen de wonderen geschreven hebben. Daarbij zie ik niet in het nut van mathematica in de studie van de „goddelijke tusschenkomst”. Een onverklaarbaar verschijnsel is voor mij totaal geen bewijs van persoonlijk ingrijpen van de Godheid, zelfs niet in het geval De Rudder. Dat een stuk gezond been komt op de plaats waar een verrot stuk zat zonder een beenring te vormen, en een beetje spoediger als gewoonlijk, mag nu in de geneeskunde wel een niet alleedaagsch verschijnsel zijn, maar daarmee is totaal niet bewezen dat God tusschenbeide kwam. Is bijv. de invloed van de zelf-suggestie op gezinnen al voldoende onderzocht? Hoe komt het bovendien, dat die wonderen dan juist voornamelijk te Lourdes plaats hebben en alleen voor Katholieken? Dat is dunkt me, een tusschenkomst met een sterk partijdig tintje. En als er nu bepaald tusschenbeide moet gekomen worden, waarom sluit u dan de engelen en de ouderlingen (Openb. van Joh. IV: 4) van dat voorrecht uit?

Verder zijn er in uw stukje verschillende dingen zeer onduidelijk, tot onbegrijpbaar worden toe. Bijv. daar waar u bewijzen zult, dat God persoonlijkheid heeft, en dat dit geen beperktheid insluit; ook daar waar u zegt dat God schept met een doel en dat Hijzelf dit doel is.

Maar ten slotte heb ik nog iets, wat ten duidelijkste doet uitkomen het verschil in idee dat we ons maken van God.

Ik vind het vreselijk pedant, dat u zegt dat de Ziel (die we dan toch zelf zijn) is het grootste meesterstuk der schepping. Hebt ge kennis genomen van al het bestaande, en hebt ge dat met uw verstand kritisch beschouwd, en gevonden dat de Ziel, wonende op een nietig stofje, Aarde genaamd, is Gods volmaakte werk? Ik vind dit zoo'n absurde uitspraak, een godslastering zelfs, zoodat, als het Heelal ingericht was als de Duitse staat, ik bang zou zijn, dat ge wegens Godsschennis de gevangenis in zoudt gaan, of — wegens grootheidswaanzin.

DE F.

Wonderen.

Feiten, die we niet in staat zijn thuis te brengen onder de door werking van bekende natuurkrachten en — wetten, verkregen resultaten, kunnen op twee wijzen worden verklaard. De eerste is, dat men het bestaan van bovennatuurlijke, geheimzinnige krachten aanneemt, de andere, dat we de lange keten van bekende krachten ons eenvoudig als nog niet gesloten denken, en we de mogelijkheid erkennen, dat nog te ontdekken wetten ons de gewenschte oplossing zullen schenken.

Wanneer er nu iets voorvalt, dat we niet begrijpen, dan hebben we niet het recht, die onbekende natuurkrachten eenvoudig te negeren en de werking der supranaturalistische als eenige oorzaak te beschouwen. Denken we aan de reeks van feiten in de geschiedenis der wetenschap, die voor wonderen werden uitgekregen, en per slot van rekening zeer goed verklaarbaar bleken te zijn, dan moet dit, dunkt mij, tot voorzichtigheid manen.

Wil de heer Beekman dus het bestaan van wonderen, waaronder hij de genezing van De Rudder rangschikt, op grond van dit feit bewijzen, dat dient hij te beginnen, met aan te toonen, dat andere, natuurlijke, maar nog niet bekende krachten, niet in het spel hebben kunnen zijn. Zoolang hij dit niet heeft gedaan, moet hij me niet ten kwade duiden, dat zijn geheele „bewijs” voor de mogelijkheid van wonderen me niets waard kan zijn.

* * *

In aansluiting met het bovenstaande wil ik nog even mijne opinie zeggen omtrent het doen van sommigen, die langs filosofischen of anderen weg den reden van bestaan voor hun geloof willen aantonen.

Het geloof begint daar, waar de wetenschap ophoudt. Wat buiten het gebied der wetenschappelijke verklaringen ligt, is op geen enkele wijze langs zinnelijk waarneembaren weg op te lossen. En het is veel wat buiten die grenzen ligt: ons geheele zijn is ons een mysterie. Intusschen houden de vragen naar het waarom en waarheen de meesten onzer voortdurend bezig. Van wie niet kunnen berusten bij de erkenning van het nooit-zullen-doorgronden van dat mysterie, vinden velen eene oplossing in hun geloof, of in een of ander filosofisch stelsel. De aard dier oplossing hangt af van de denkbeelden, waarin men is grootgebracht. In ieder geval is ze dus zuiver subjectief. Altijd gaat men uit van een of ander axioma, dat niet voor bewijs vatbaar is, en louter afhangt van de persoonlijkheid van hem, voor wien het waar is. Ons beperkte verstand kan ons omtrent die waarheid met zekerheid niets zeggen. Om een plastisch beeld te gebruiken: het is niet mogelijk, met een koord van een halven meter lengte een boom van een halven meter straal te omspannen.

Het is dus dwaasheid, zijn subjectieve geloof te willen bewijzen. Men gelooft eenvoudig, en daarmee uit. Daarvoor kan ik eerbied hebben. Het stukje van Wg. in het laatste nummer van dit weekblad was me bijzonder sympathiek, omdat er een sterk gelooven uitsprak, en geen moeite werd gedaan, het ideële godsbegrip des schrijvers op logische gronden te baseeren.

Over het algemeen maken die pogingen tot redelijke verklaringen op mij den indruk van gevoel van zwakte. Wie zich sterk gevoelt in zijn geloof, laat ze achterwege; slechts wie dat geloof in botsing ziet komen met de wetenschap, zal geneigd zijn, te trachten, dat gevoel van twijfel te ontgaan door het te begraven onder een aantal fraai-klinkende, maar weinig zeggende filosofische volzinnen.

M. K.

LITTERATUUR EN KUNST.

De Kracht der Gedachte

in zaken en in het dagelijksch leven. Een serie lessen in Persoonlijk Magnetisme, Physieken Invloed, Gedachtenkracht, Concentratie, Wilskracht en Practische Gemoedskennis. Geschreven door W. W. ATKINSON. Uitgave van J. C. DALMEYER, Amsterdam.

Het onderwerp van het boek, welks volledige titel hierboven opgegeven staat, zal aan velen niet onbekend zijn.

Van den stortvloed van geschriften over deze en verwante questies, die Amerika en Engeland overstroomt, beginnen zich ook in ons land de eerste teekenen te doen gevoelen. In den vorm van vertalingen komen sommige boeken in onze taal over, en raken min of meer bekend. Een van de nieuwste uitgaven op dit gebied is bovenstaand werk.

Zou men uit den naam van den schrijver al niet weten, dat het oorspronkelijke werk Amerikaansch is, de inhoud laat dat spoedig genoeg blijken, want dadelijk op de eerste bladzijde spreekt de praktische „zaken” doende Yankee tot u van uit de in vette letters gedrukte woorden: „Theoriën zijn slechts groote zeepbellen, waarmede de volwassen kinderen der wetenschap zich vermaken”. Deze zin karakteriseert het standpunt dat Atkinson tegenover de door hem behandelde onderwerpen inneemt. Met theoriën houdt hij zich niet op dan alleen daar, waar het strikt noodzakelijk is en opmerkelijk: waar hij het doet is hij vaag, onduidelijk en dikwijls verward.

De praktijk is de hoofdzaak. Aan het al of niet bestaan van het Persoonlijk Magnetisme wijdt hij geen enkele bladzijde. Hij stelt het bestaan er van voorop als feit, zeggende: doe wat ik in deze cursus zeg, dat gedaan moet worden om U deze kracht eigen te maken en het bestaan er van blijkt van zelf. Vandaar dat het boek is een cursus, dat het verdeeld is in lessen, en dat er verschillende oefeningen in staan aangegeven, die gedaan moeten worden, om de in den mensch sluimerende psychische krachten, die onder naam Persoonlijk Magnetisme worden samengevat, te kunnen gebruiken.

Dit alles geeft aan het boek een eigenaardig cachet. Het is kort en zakelijk. Mooie zinnen en lange uitwijdingen komen niet voor en zoodoende heeft de schrijver zijn geheele, veel omvattende cursus in 120 bladzijden kunnen geven. Bovendien richt hij zich voortdurend tot den lezer, iets wat aan zijn telkens herhaalde aansporing tot werken, doen, handelen, een groote kracht geeft. Een voorbeeld geeft bladz. 104: „Verknoei uwen tijd niet met te klagen over de „verdrinking van het kapitaal” en al zulke dingen meer. Als gij een „concentreerend mensch” zijt zal het kapitaal wel heel gauw naar u toe komen om zich van uwe diensten te verzekeren, of aan uwe goederen te denken. Begrijpt gij het nu, man? Natuurlijk doet gij dat. Welnu, loop er dan niet langer over te prakizeeren, maar ga ernstig aan het werk. Pak aan en dring naar voor” en iets verder: „De geheele Natuur is in werking en God werkt hard iederen dag. Ik geloof dat als gij eenmaal aan gene zijde mocht aanlanden, gij weldra een bord zult bemerken met het opschrift: Verboden te luieren. Als gij in uw werk belang stelt, berooft gij het van zijn schrik. Pak aan man en werk er u zelf boven op uit armoede en ongeluk. Doe het en doe het Nu.” Gij ziet: een gezonde en krachtige leer wordt hier verkondigd, die het boek waard maakt gelezen en overdacht te worden.

Minder goed is de schrijver in zijn weinige theoretische beschouwingen geslaagd. Het vage hiervan komt het duidelijkst uit in de tweede les, den aard der krachten behandelend, en in de 11de. Naar aanleiding van de definitie: „Persoonlijk magnetisme is de fijne stroom der gedachtekrachten of gedachte-trillingen, welke door het menscheelk gemoed wordt uitgestraald”, wordt een vrij oppervlakkige beschouwing over gedachten gegeven. De grondslag hiervan is P. Mulfards theorie over dit onderwerp, welke kan samengevat worden in de these: „Gedachten zijn dingen”. Den lezer bevredigen doet deze beschouwing niet en zij haalt dan ook niet bij de behandeling van hetzelfde onderwerp door Annie Besant in „Karma”: „Elke gedachte des menschen blijft bestaan als een werkdadig verstands-wezen — een schepsel door het denkvermogen geteeld — gedurende een langer of korter tijdperk, in verhouding tot de oorspronkelijke kracht van de hersenwerking die haar voortbracht”.

Overigens bevat die tweede les veel goeds. „Een man voortdurend beziel door gedachten van energie, legt ook energie aan den dag. De man die denkt „Ik kan en ik wil” „komt er”, terwijl de „Ik-kan-niet mensch” „er niet komt”.

Hierop volgt een krachtige aansporing om te „kunnen” en te „willen”, terwijl we aan het slot van de les nog een gezonde raad krijgen, later in het boek met klem herhaald: „Laat alle gedachten van vrees en haat varen”.

Ik ben nu met mijn bespreking genaderd tot de derde les. „Hoe gedachtenkracht u kan helpen”. Wat den schrijver bij het schrijven hiervan beziel heeft weet ik niet. De geheele reeks van psychische krachten, capaciteiten aanwezig in iederen mensch, krachten, door de wetenschap nog nauw vermoed, maar die, wanneer ze eenmaal in hun

grooten omvang en hooge beteekenis zullen gekend en erkend worden door iedereen als het middel om den mensch van uit de sfeer van egoïsme en dom eigenbelang op te heffen tot de hooge idee der Algemeene Broederschap, tot het „Hebt uw naaste lief als u zelve”, die krachten te willen misbruiken als hulpmiddelen om te verkrijgen succes en Geld voor het eigen stoffelijk ikje, dat is waarlijk te treurig. En toch het staat er: „— aan den man van de wereld blijft het voorrecht de beste resultaten te trekken uit deze wonderlijke macht, want het brengt hem niet alleen Succes, maar ook het materieel bewijs er van — Geld”.

Het schijnt dat den schrijver dit zelf toch ook een beetje te bar is, tenminste hij laat er verontschuldigend op volgen: „Geld, alleen als Geld beschouwd is geen hoog ideaal, maar beschouwd, als het middel om ons te omringen met het beste, wat het leven ons biedt, wordt het geen onwaardig doel voor menschelijk streven.

Hoe nu aan dit Succes, dit Geld te komen? Verschillende middelen worden ons gegeven, waarbij met de eenvoudigste, de direct voor de hand liggende wordt begonnen. Atkinson stelt het gemoed voor als een handelsfirma, gedreven door twee compagnons, de eene is passief, zonder eigen initiatief en energie en gemakkelijk voor de een of andere „bestelling” te winnen; de actieve broeder, is waakzaam en achterdochtig, de leider der zaak en de bewaker van zijn passieven compagnon, dezen terughoudende van domme zetten. Het middel om Succes te hebben is de actieve partij in slaap te sussen. „Deze actieve compagnon is een eigenaardige oude heer, men moet hem voorzichtig behandelen en in een goeden luim zien te brengen”.

Hoe? Allereerst door allerlei kleine uiterlijke dingen. Ge moet de kunst verstaan om te luisteren, moet goed gekleed zijn, niet opzichtig en niet slordig, ge moet leeren met buigzame, goed geïntoneerde stem te spreken. „Uw geheele optreden moet den stempel dragen van zelfachting, maar evenzeer van eerbied voor de gevoelens, smaak en afkeer van anderen”. „Oefen u in het geven van een flinken eerlijken, mannelijken handdruk” enz., alle kleine dingen worden opgegeven, die mee kunnen werken om een goeden indruk te maken. En vergeet vooral niet op anderen invloed uit te oefenen door de macht van het oog. Twee lessen worden aan deze zoo belangrijke factor gewijd, en een serie oefeningen gegeven ter verkrijging van een „magnetischen blik”.

De schrijver gaat nu over tot de meer innerlijke krachten, tot wat hij noemt de Volatieve kracht. Volatie is de „bewuste werking van den wil om gedachte-trillingen te doen ontstaan en ze naar eenig gegeven doel af te zenden”. Zij is een van de meest potente natuurkrachten; om haar te begrijpen is noodig de kennis van wat Atkinson noemt den waren mensch, de Ego. Even wordt hier de theorie aangeroerd, en we krijgen een aantal nieuwe ideeën, onbegrijpelijk voor degenen, die deze al niet uit andere geschriften kent, maar zoo gauw mogelijk wordt dit gebied verlaten en staan we weer in de praktijk. We komen nu aan de meest interessante lessen van het boek. Aan hem, die de hier (les 9) gegeven oefeningen tot ontwikkeling der Volatieve kracht, maar gedurende korten tijd volgt, blijkt spoedig het bestaan van die kracht. Ook de ideeën van den schrijver, meegevoerd door de stof, die hij behandelt, verheffen zich tot een hooger peil: het verkrijgen van Succes en Geld wordt op den achtergrond teruggedrongen.

Zoo in de elfde les over de Gedachte, haar werking, haar kracht en nog sterker in de volgende over den bouw van het karakter. Deze laatste les is naar mijn meening de beste uit het geheele boek en geeft zeer helder en duidelijk de methode aan, die gevolgd moet worden, om de gedachtenwereld te zuiveren van minder gewenschte. De groote hierbij noodige kracht is het Concentratie-vermogen, het met de geheele samengevatte aandacht zijn bij het werk, wat dan ook, dat men onder handen heeft. Na de goede resultaten, die door Concentratie verkregen kunnen worden, en worden, te hebben opgesomd, wordt een geheele les, tevens de laatste, gewijd aan oefeningen in het Concentreeren.

Als de schrijver hiermee aan het einde van zijn cursus gekomen is, is er van zijn vooropgesteld doel: het verkrijgen van succes en geld niet veel meer te vinden, ja hij gaat zelfs zoover dat hij aan het einde zegt: „Nog eens, ik waarschuw u, uwe pas gevonden kracht niet te misbruiken; haal de gave van den Geest niet door den modder”.

Was die geest van zaken doen en succes hebben, in het boek niet aanwezig, dan zou de moreele waarde van het boek zeer veel grooter zijn. Nu is het een krachtig betoog

voor de stelling: Doe, wat gij doet, met geheel uw kracht, tot het einde toe, en geeft het dengene, die van de behandelde krachten meer wil weten een goede handleiding tot de beoefening er van. J. L.

Comité van Sint Lucas.

3e TENTOONSTELLING.

Het was een goede inval van het Comité van Sint Lucas, om Delftsche kunstenaars bekend te maken aan het Delftsche kunstlievende publiek: en dat het de moeite loonde, heeft de practijk geleerd. We willen niet zeggen, dat alles wat ons te zien werd gegeven, superieur was; we verwachtten dat ook niet: maar allen die er geweest zijn, zullen de artistieke sfeer er wel geroken hebben; (vergeef me deze onaesthetische uitdrukking), hetgeen slechts dan is, wanneer het goede het mindere verslindt, absorbeert, en er nog wat overblijft. Deze tentoonstelling is alzoo geslaagd. Was er wel wat op het licht aan te merken (vooral de beide groote schilderijen van den Heer Buisman verloren daardoor veel van den totaalindruk) klagen doen we er niet over, integendeel, we stellen het op prijs, dat in een kleine stad als Delft zoo nu en dan een expositie gegeven kan worden.

Bij een toenemenden bloei van Sint Lucas (’t geen we zeer wenschen) zal daar later wel in voorzien worden.

Om dan nu meer in bijzonderheden te treden. Mevrouw M. C. Hulshoff—De Vries; hoe weinigen in Delft kennen haar als kunstenaar. Ze gaf ons frisch prettig werk te zien; weinig pretentius, maar daarom meer volkomen, waren hare aquarellen, niet wijfelachtig, maar breed, met veel water geschilderd.

Twee uitnemende bloemenstudies en een kinderportret, gevoelig geschilderd met lichte tinten en even een blauw lint. De vele uitroepen der binnentredenden als: „Och kijk is hoe lief!” en „wat een doddig kind”, bewijzen genoeg, dat dit portret zich mede verheugt in de ongeveinsde bewondering van het Delftsch kunstlievend publiek.

De portretten van de heeren A. F. Gips en H. Buisman hebben ons bewezen dat we niet ver behoeven te zoeken wanneer we goede geteekende portretten van de Professoren in den Studenten-Almanak willen zien, zooals dat de laatste jaren de gewoonte is. Van den heer Gips waren er dan ook de drie uitmuntend gelijkende portretten van de Professoren Z., P. en R., die achtereenvolgens in den Almanak verschenen; het portret van Prof. P. was wel het beste. Het werk van den heer Gips lijkt mij technisch knap, kalm beredeneerd, precies, maar zonder geniale verheffing. De beide meisjes-portretten, waarin de eenigszins droge, ongevoelige behandeling meer uitkwam, voldeden minder dan de voornoemde portretten. Het „Kasteel Doorwerth” en de „Pastelschets” waren zuiver van kleur en knap van bewerking.

Het is moeilijk het talent van den heer Buisman in haar diepen rijkdom recht te doen wedervaren, en te karakteriseeren. Zijn werk is degelijk, nobel, aristocratisch. Majestueus is het portret van den heer in toga; er is iets liefs in het groote portret der dame, die in haar lichte rijke japon zoo zacht krachtig doet tegen den sterk groenen achtergrond. Beide zijn meesterstukken van compositie. No. 15 een oude dame, is als portret uitnemend.

Interessant waren de schilderijen van den heer Leon Senf; een zoeker als hij is naar kleur- en lichteffecten verwaarloost hij te veel den vorm der figuren, (zoo b. v. No. 46 „oude vrouw”).

Het Delftsch kunstlievend publiek stond vreemd te kijken voor den „arbeider” niet begrijpend hoe hij zooveel goud tot zijn dispositie had (maar ’t was zonlicht). Evenwel het is verdienstelijk van kleur: hoewel de „Baker” (aquarel) mij meer aantrok. Mooi van kleur is de „oude vrouw”, van stemming vooral zijn „Najaar” en Maaier (krijt-teekening).

Minder voldeed het werk van den heer H. Schaap. Zijn „binnenplaatsje” was aardig van teekening, maar even als zijn overige werk middelmatig van kleur.

A. Derksen van Angeren levert zeer goede etsen; in ’t bijzonder zijn winterlandschap.

Het beeldhouwwerk van A. de Kat, was over ’t algemeen goed, de meesten zijn nog wat onvolkomen van behandeling en ongracieus van lijn.

Bijzonder voldeden zijn „Buste” No. 36 en No. 40 Meisjes portret (basrelief). Het kunstlievende Delftsche publiek betoonde ook veel interesse voor de verschillende kikkorschen in steen en marmer.

G. M.

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 29 OCTOBER 1903.

Tentoonstelling Haagsche Kunstkring. George de Feure.

In den Haag worden thans stukken geëxposeerd van een schilder, die, geboortig uit ons land, thans reeds een 20-tal jaren in Parijs woont, waar zijne werken zeer gezocht zijn. De tentoonstelling in den Kunstkring stelt nu ook ons Hollanders in de gelegenheid, de vruchten van zijn talent te genieten.

Over het algemeen is er werkelijk veel schoons te genieten, maar van zeer eigenaardig genre. Het komt me voor, dat de schilder minder zuivere nabootsing der natuur bedoelt, dan wel het weergeven van emoties. Het werk is impressionistisch. Zeer schoone kleureffecten gaan hand aan hand met wondervolle gratie van lijnen en vormen, de harmonie geeft hier en daar een machtigen indruk van éénheid. Vooral bij de kleinere stukken.

Bij de grootere trof me te vaak de hardheid, de onaangenaam aandoende schrille tegenstellingen, de te groote stoutmoedigheid, waarmee de meest uiteenlopende kleuren naast elkaar waren gezet. Hier en daar is het karakter van het stuk overdreven; de schilder legde er meer in, dan voor eene voldoening gevende emotie gewenscht mag heeten. Zoo herinner ik me een huis, welks deelen op zoo zonderlinge wijze tegen en op elkaar waren gezet, dat het niet zou kunnen bestaan, zonder oogenblikkelijk in elkaar te storten. Op een ander stuk worden door drie paaltjes van circa een halven voet diameter een groot aantal steenblokken als van hunne bedden gedragen. Zelfs de drang tot het weergeven van maatschappelijke ellende mag zich niet in zulk werk uiten.

Ofschoon de grootere stukken bij de kleinere moeten ten achter staan, een paar gekleurde krijtteekeningen, waaronder N°. 13, waren bijzonder mooi. Kracht, stoutheid van lijnen deden deze stukken, hoezeer ook afwijkende van wat we gewoon zijn in schilderijen en teekeningen te bewonderen, den indruk van iets grootsch geven.

Zoo ter eene zijde hardheid, ter andere een teederheid, die een buitengewoon weldadigen indruk maakt en een hevig verlangen naar „dolce far niente” in ons wakker roept. Wonderlijk, hoe hier de waterverf in de handen van den schilder tot een geheel eigenaardig materiaal is omgevormd en daarmee zoozeer van het gewone afwijkende effecten worden verkregen. Het geeft den indruk, alsof de kleuren er ineens, zonder zoeken zijn opgezet. Des te meer bewonderen we daarom hunne onderlinge harmonie.

Het best openbaart zich m. i. des schilders talent in de vrouwenfiguren, die mij het mooist leken van wat op deze tentoonstelling is te bezichtigen. De harmonie tusschen de hoofdfiguur en den achtergrond is bij sommige van deze aquarellen volmaakt. De zorg, waarmee de kleuren zijn gekozen, legt de beste getuigenis af van den fijnen smaak van den kunstenaar. Het sterk decoratief karakter der figuren op de kleeding der dames, de geestige, Fransche kopjes en de ranke, fraai omlinjende figuurtjes drukken op het geheel een eigenaardig cachet. Hier en daar (N°. 10 Spaansche dans en N°. 30 Dame met hond) geeft het geheel den indruk van inlegwerk, waarschijnlijk tengevolge van de scherpe omtrekken der onderdeelen en de afwezigheid van verschil in nuanceering daarvan.

Het meest trof me N°. 63 (Précieuse). Het zacht rose der vrouwenkleeding voldoet uitstekend tegen het grijs van den achtergrond. Alles is met slechts weinige lijnen aangegeven; de kleuren zijn hoofdzaak.

Van de kleinere landschappen wil ik nog noemen N°. 27 (de nieuwe brug) waar de door den schilder gevolgde techniek wel het best uitkomt. Wonderlijk, hoe het karakter van inlegwerk, dat ook dit stuk zeer sterk kenmerkt, hier niet in strijd blijkt met de eischen van perspectief; door de overhangende takken der op den voorgrond staande boomen zien we den brug zeer duidelijk op den achtergrond liggen, en in de richting der onder hare bogen doorstroomende beek kan men zich niet vergissen. Hetzelfde geldt voor N°. 28 (Lichtplekje in het bosch).

Als derde van de zeer fraaie kleinere aquarellen wil ik nog noemen N°. 45 (Roode Rotsen). De kalme groene zee op den achtergrond, de zachte deining in het water dat den

uitstekenden rots omspoelt, schenken aan het geheel het karakter van kalme rust. Ook hier weer dezelfde kleurschakeeringen, dezelfde zeldzaam schoone belichting.

Van de grootere stukken bevielen me het best N°. 13 (De Ravijn) en N°. 41 (De weg van Bourgogne) gekleurde krijtteekeningen, die evenwel eene vergelijking met de andere stukken niet konden doorstaan.

Van de kunstvoorwerpen wil ik niets zeggen. Hoewel ze me zeer smaakvol toeschenen, acht ik me niet bevoegd beoordeelaar genoeg, om daarover mijne meening uit te spreken. Overigens wordt een tocht naar de Haagsche Kunstkring reeds meer dan voldoende beloond door het genieten der schilderijen alleen.

M. K.

'n Type.

Gedurende mijn achtmaandelijksche diensttijd ben ik ruimschoots in de gelegenheid geweest tot het ontmoeten der meest uiteenlopende karakters. Ieder regiment, iedere compagnie is een staalkaart van individuën allen met verschillende aanleg. Voor wie belang stelt in het bestudeeren van der menschen eigenaardigheden kan ik dan ook den dienst als een bijzonder geschikt terrein van onderzoek aanbevelen.

Onder de typen, omtrent wier karakter ik me door middel van de doorloopende reeks der door hen uitgehaalde dolle en minder dolle zinnen een opinie kon vormen en van wie ik hier een enkele wil beschrijven, komt in de eerste plaats een sergeant-majoor titulair in aanmerking.

Grootere zonderling heb ik zelden ontmoet. Sommigen beweerden, dat hij van huis uit halfgek was, maar ik geloof dat zijn buitensporige gedachten en daden meer de algemeene misvorming van de karakters der oude militairen door den dienst ten grondslag had, dan wel zijn eigen aanleg. En toch had ik vaak heel wat moeite, zijne zonderlinge zinnen thuis te brengen, zonder me nu juist genoodzaakt te zien, Meerenberg als zijn eigenlijke plaats van bestemming te beschouwen.

Zijn geheele optreden tegenover de manschappen kenmerkte zich in hoofdzaak door een strenge vasthoudendheid aan al, wat in de reglementen te vinden was. Het reglement was hem een bijbel, en ik betwijfel, of hij, die in een kapitein een halfgod zag, wel ooit heeft geloofd, dat alle artikelen in ernst zuiver menschenwerk waren.

Zijn ontzag daarvoor ging zelfs zoover, dat, waar b.v. de voorschriften op den velddienst en de oefeningen en tirailleurlinie den enkelen man nogal eens wat vrijheid van handelen gaven, hijzelf allerlei regels uitvond, waaraan de compagnie of sectie, die tot haar ongeluk onder zijne bevelen stond, op straffe van des majoors ongenade gedwongen was, zich te houden. Zoo herinner ik me een bijzonder geval, dat zich bij kleine manoeuvres op de hei afspeelde. We lagen in reserve. Vóór ons was het grootste deel van het regiment bezig, storm te loopen op een hooiberg, die voor het formidabele militaire voorstellingsvermogen tot vijandelijke stelling was omgevormd. Daar komt het bevel, de linie te gaan versterken, hetgeen natuurlijk „gedekt” gebeuren moest. Nu wilde het ongeluk, dat de hei kaal was als een geschoren schaap en nergens een struik of greppel was te bekennen. De ingenieuze geest van den majoor wist spoedig raad. Hij deed ons voor. Met beide handen zich de hei grijpende trok hij zich daaraan in voorwaartsche richting, natuurlijk niet, zonder zich met de voeten af te zetten. Dat was een phenomeen, dat alle manschappen te hoog ging. Ze trokken wel met alle macht aan de hei, hoopten die zelfs met handenvol voor zich op, maar niemand, die ook maar een voetlengte vooruit kwam. De majoor zag wel, dat het zoo toch ook niet ging, en met de stille verzuchting, dat de regel, die zoo te juistertijd in zijn vruchtbaar brein was opgeschoten, toch zoo'n mooie aanvulling van het reglement zou zijn geweest, gelastte hij, op te staan en gebukt voorwaarts te stormen, met innigen spijt, dat hij de manschappen geene beweging kon laten uitvoeren, die meer „model” was van de door zijne collega's sectiecommandanten bevolen methode.

De hartstocht voor reglementaire voorschriften leidde hem soms tot zonderlinge conclusiën. Wanneer bij het

rusten van den troep een der manschappen hem vroeg, te mogen gaan drinken, dan verbood hij dit meermalen, „omdat het niet in het reglement stond”. Week hij eens een enkelen maal van dezen regel af, dan liep hij dagen rond met wroeging over zijn misdaad, dat hij zijn goede hart had laten zegevieren over zijn dienstijver.

Zijn liefde voor den dienst strekte zich uit over alles, wat des diensts was. Zijn sabel legde hij nooit af; ik herinner me niet, hem ooit zonder dat wapentuig te hebben gezien.

Intusschen leverden zich ook voor onzen Sergeant-majoor dikwijls problemen op, die niet met behulp van het reglement waren op te lossen. Zoo zoekt hij nog steeds naar een redelijke verklaring voor het feit, dat hij, die ten diepste overtuigd is van eigen uitstekende militaire hoedanigheden, nu reeds jaren lang op de benoeming tot administrateur wacht.

Behalve de verbetering in tractement schijnt ook vermeerdering van zijn prestige tegenover de manschappen hem niet ongewenscht voor te komen. De „kerels” raken aan dat respect voor een titulair langzamerhand zoo gewoon, zie je, promotie tot effectief zou nooit kwaad kunnen.

Hij toonde een hartgrondigen haat tegen ieder, die het waagde, hem aan die positie van titulair te herinneren. Een pas aangesteld reserve-sergeant, die zich, toen de gouden strepen op zijn mouwen kwamen, niet als drager van die gewelddenaars-symbolen aan hem had gepresenteerd, en dien hij daarom steeds „korporaal-sergeant” noemde, heeft met niet weinig moeilijkheden te worstelen gehad, om de hem door den majoor gelegde voetangels en klemmen te ontwijken, toen hij dezen, in ruil voor die benaming, als „sergeant-majoor titulair P.” aansprak.

Als volbloed militair toonde onze majoor een groote verachting voor ieder, die niet in de kazerne thuis behoorde, en een daaraan geevenredigde vergoeding van zijne meederen. Het aantal der door hem aangebeden heiligen vermeerderde met iederen officier, die in Breda werd afgeleverd. Een natuurlijk gevolg was, dat, wanneer hij aangewezen werd voor de functie, die een dier „hoogen” gewoonlijk bekleedde, hij zich tot de grootste zonderlingheden in staat toonde. Doorgaans reeds spoedig gekrenkt, wanneer men niet de gewenschte eerbied toonde voor zijn gezag, was dit in dat geval nog veel erger. Dit moge blijken uit het volgende.

Op een goeden dag, toen de compagnie ging schijfschieten, werd hij te onzaliger ure belast met de leiding van het vuur, een gewichtige post, die bijna altijd door eene officier wordt vervuld. Sterren waren echter ditmaal op het schietterrein niet te vinden, en de majoor gevoelde er zich koning. Natuurlijk werd de bovenvermelde reservesergeant in de waarnemingspost gestopt. Nu wilde het ongeluk dat het sterk woei, zoodat de schijf in den drogen zandgrond geen voldoende steunpunt kon vinden, en telkens voorover sloeg. Toen dit tweemaal was voorgekomen, zond onze vuurcommandant een mannetje naar den waarnemingspost, om den sergeant te gelasten, den schijf te laten staan — alsof die stumper er de schuld van was. De bode kwam terug met „het complement van sergeant L. en of de majoor geen reglementsartikel kende, dat in het gegeven geval voorzag.” Welke verder de gedachtengang was, die in het hoofd van den majoor plaatsgreep, is me onbekend gebleven; genoeg zij het, dat hij den sergeant later aan het verstand trachtte te brengen dat hij „erg boos was” omdat deze hem „op de hei had willen doodschieten . . .”

Sommige dagen toonde hij zich bijzonder vaardig in het dooreenhaspelen van abstracte en concrete begrippen en het verwarren van onderdeelen met het geheel. Sprak hij b.v. over het geweer, dan moesten we steeds op nader aanwijzing wachten, om te weten, of hij de ziel van den loop, de hiel van den kolf, den grendel of iets anders bedoelde. Zoo nu en dan was het erg lastig, maar ook hoogst komisch en ik kan nog dikwijls mijn lachen niet bedwingen, wanneer ik denk aan de zotte voorvallen, die ik, onder des majoors bevelen staande, heb beleefd. Op uitdrukkingen als: „als jelui bij het schieten er maar om denkt, laagrechts aan te leggen, dan vliegt de spuit grif door den roos,” (waarmee dan het gelukkig treffen van den kogel werd bedoeld) werden we vooral bij de theorie dikwijls vergast. Toen hij eens bij de middagdienst met den troep exerceerde en de kapitein, die op een afstand dat gedoe stond aan te kijken, hem plotseling toebrulde, dat er weer geen bliksem van deugde en No. 5 voorste gelid weer uit den pas was, zond hij in overgrootten dienstijver een der manschappen naar den compagnies-commandant, met order, „zeg aan den kapitein, dat-ie wel gek lijkt,” het genoem-

den kapitein overlatende, uit te maken, of hij, dan wel No. 5 zich in deze appreciatie mocht verheugen.

Het ellendige alledaagsche sleurleven bracht mee, dat we typen als dezen majoor op hoogen prijs leerden stellen, omdat ze beschouwd werden als redders in tijden van doodelijke verveling.

Toch geloof ik, dat deze beschouwing ons te vaak zijn betere hoedanigheden deed voorbij zien, en ons te vaak leidde tot een onbarmhartig oordeel over de gedachtenwereld en het karakter van dien man, die in den grond van zijn hart zoo kwaad niet was, maar te leidzaam en te zwak om zich tegen den harten druk van boven te verzetten, en wiens vindingrijkheid niet voldoende was, om hem langs zijpaden te doen komen tot het doel: zoo weinig mogelijk doen zonder straf te krijgen. Want dit is het per slot van rekening, waar het streven van het overgrootste deel der militairen op is gericht.

A. B.

INGEZONDEN.

AACHEN, 22 Oct. 1903.

Aan de Redactie van het
Studenten-Weekblad
te Delft.

Geachte Redactie,

Hoewel het heelemaal mijne gewoonte niet is op praatjes of kritieken, de vereeniging „Hollandia” betreffende, in te gaan, zie ik mij ditmaal genoodzaakt iets van Uw plaatsruimte te verzoeken, daar het geld geen kritiek over een Almanak, maar wèl onder dien titel, het verspreiden van een verkeerd licht over de toestanden hier in Aachen. 't Zij mij daarom vergund Uwen medewerker, den heer J. G. B., (ons buitenlid) op deze plaats van replek te mogen dienen.

Wat betreft de drinkdwang is het wel noodig den heer J. G. B. te herinneren aan zijn eigen „Füchsezeit” hier in Hollandia. Nooit is er tot nog toe een Fuchs zoo te gemoet gekomen, juist wat die drinkdwang betreft, als juist de heer J. G. B., en geen der Füchse zal het ook ooit zoo goed gemerkt hebben, wat het is, een „Leibbursch” te hebben, als juist deze heer.

De heer B. weet zéér goed, dat een Hollandsche groentijd hier in Aachen in 't geheel niet op zijn plaats zou zijn:

- 1°. omdat de professoren er hier niet, zooals dat in Delft meermalen gebeurt, met hunne colleges op zouden wachten;
- 2°. omdat de voor ons noodige omgang met de Duitsche vereenigingen hier ter stede ons juist verplicht onze Füchse zoo op te voeden, dat ze eenmaal bij die vereenigingen te gast, niet met hun mond vol tanden staan te kijken.

Verder een vraag aan den heer B.; „Als U de Duitsche „Füchsezeit” zoo slecht en den Hollandschen groentijd zoo mooi vindt — waarom dan bij het verlaten van Aachen, den ouden mantel niet heelemaal weggegooid en U nog eens aan zoo'n Hollandschen groentijd onderworpen?”

Volgens de woorden van den heer B., zou alleen een Hollandsche groentijd de nieuwelingen tot het studentenleven inleiden, waarom heeft hij daarvan geen gebruik gemaakt?

Wat betreft het ledental van „Hollandia” zij opgemerkt dat van de 40 Hollanders, die hier studeeren, er \pm 12 uit Maasstricht of de overige plaatsen van Zuid-Limburg komen. Ze reizen steeds tusschen Aachen en die plaatsen heen en weer, zijn Zaterdags en Zondags nooit hier, kunnen alzoo niét op vergaderingen of kneipen verschijnen, hebben den omgang met hunne landgenooten niét noodig: het lidmaatschap van „Hollandia” is voor deze heeren overbodig. Er blijven dus circa 28 over, waarvan in de maand December meestal 20 à 21 studenten leden van „Hollandia” zijn. Acht heeren, niet-leden blijven er dus over, maar acht de vereeniging deze heeren wel altijd geschikt, voor de opname als lid? Zonder persoonlijk te willen worden, wil ik den heer B. even herinneren, hoeveel moeite het soms kost als lid der vereeniging te worden opgenomen.

Van verdeeldheid is geen sprake: de heeren, waarmede de vereeniging om wil gaan, komen niet alleen meermalen op de gezellige bijeenkomsten maar verkeerden, steeds gaarne en overal, vriendschappelijk met de leden van „Hollandia”. Waarmede de vereeniging dit niet doen wil, laat ze ze links liggen.

Over het hoog houden der Hollandsche vlag even het volgende:

Toen zich voor een dag of veertien plotseling de z.g.n. examen-quaestie op deed, waarbij het allen Nederlanders met eindexamen H. B. S. 5 j. c. verboden was examen af te leggen, heeft de Akad. Vereeniging „Hollandia” direct de geheele zaak in handen genomen en door requesten aan verschillende autoriteiten het zoover gebracht, dat niet alleen dat verbod is opgeheven, maar dat alle kans bestaat, dat ook voor nieuwelingen de deuren der Technische Hochschule weer worden geopend. Het waren toen de „niet minst sympathieke studenten”, (zooals de heer B. ze noemt), die zich toen erg tot „Hollandia” voelden aangetrokken en aan haar bestuur heel gaarne het beleid over deze zaak in handen gaven. M. i. wijzen de verkregen resultaten juist heel aardig op een hooghouden der Hollandsche vlag.

Ons achttien-jarig bestaan op zoo vreemde bodem, kan er wel op wijzen, dat we in deze het ware régime hebben gekozen. Het zou heusch geen betooning van dankbaarheid zijn tegenover oprichters en Oud-Heeren, indien we de principes, die heel goed blijken te voldoen, plotseling zonder eenige reden over boord wierpen.

Op de kritiek betreffende de Almanak ga ik natuurlijk niet in, alleen zij opgemerkt, dat de „boekvulling” (de voorschriften omtrent de examens) niet in het Programma der T. H. staat, ergo de bewering van den heer B. geen steek houdt.

De totale indruk, die het stuk op me maakte, was dat de heer B. ondanks de rancune van de O. H. dagen en ondanks zijn lang verblijf onder de Hollandsche studenten, het respect voor zijn „Leibbursch” nog niet heeft verloren.

U geachte redactie dankzeggend voor de verleende plaatsruimte.

Hoogachtend,

L. H. KROL,
pol. stud.

De redactie ontving onderstaande circulaire met verzoek om opname.

CURSUS OVER WEEZENVERPLEGING
EN KINDERZORG.
(Historisch Overzicht).

Bij genoegzame deelname hoopt Mej. G. A. A. Bouricius, Regentes van het Waalsche Weeshuis te 's Gravenhage en docente aan de Opleidings-Inrichting voor Socialen Arbeid te Amsterdam, een cursus van 8 lessen te geven over hetgeen vroeger van particuliere zijde of van overheidswege gedaan is in het belang van de verweesde en verwaarloosde jeugd.

Deze cursus verleden jaar gehouden aan de Opleidings-inrichting voor Socialen Arbeid te Amsterdam en thans van zeer actueel belang met het oog op het a. s. Congres voor Kinderbescherming te 's Gravenhage en de a. s. invoering der Kinderwetten, zal dit jaar gegeven worden te 's Gravenhage, Rotterdam, Utrecht en omliggende plaatsen.

Te 's Gravenhage des Vrijdags, namiddags te 3 uur aan te vangen 6 November e. k. in de zaal „Concordia”, Alexanderplein.

Voor dezen cursus wordt men beleefd verzocht zich op te geven aan Mej. G. A. A. Bouricius, Weimarstraat 18.

Te Rotterdam bij voorkeur des Maandags, namiddags te 3 uur aan te vangen ongeveer half November.

De prijs voor den cursus zal zijn f 6,— de persoon.

CURSUS OVER WEEZENVERPLEGING EN
KINDERZORG.

Een enkel woord ter begeleiding van nevensgaande circulaire.

Het heeft zeker velen verwonderd en leed gedaan uit een bericht van het Bestuur der Opleidingsinrichting voor Socialen Arbeid te Amsterdam te vernemen dat het nuttige en schoone werk dat hier begonnen was — de degelijke opleiding van jonge krachten voor maatschappelijk werk — tijdelijk is moeten gestaakt worden.

Gestaakt — ondanks de reeds gebleken goede resultaten — omdat de belangstelling niet groot genoeg scheen om een genoegzaam aantal leerlingen voor dit jaar te doen deelnemen.

Een teleurstellend feit waarbij wij ons op dit oogenblik hebben neer te leggen, echter niet zonder den krachtigen wensch dat de jonge vrouwen en mannen van Nederland die kern en vastheid aan hun drang tot helpen willen geven, dat ook vele ouders er voor zorgen zullen, dat dit ééne jaar van schorsing gevolgd worde door een herleving van inzicht en interesse, zich uitend in talrijke aanmeldingen als leerling voor het volgende jaar.

Het zal wel niemand bevreemden dat juist ons Bureau van Vrouwenarbeid met bijzondere belangstelling den bloei der Opleidingsinrichting voor Socialen Arbeid voorstaat, waar het in zijn werkkring dagelijks gelegenheid heeft op te merken, dat gebrek aan opleiding de telkens en telkens terugkeerende oorzaak is van mislukking en afhankelijkheid, terwijl gerust kan gezegd worden dat in het maatschappelijk werk, ook in practischen zin een veelbelovende toekomst ligt voor onze jonge vrouwen.

Een goede tijding echter kunnen wij tot onze vreugde hier aan toe voegen. Één der cursussen namelijk, oorspronkelijk bestemd om ook weer aan de Opleidingsinrichting te worden gegeven, zal — zij het dan ook niet te Amsterdam — toch worden gehouden, altijd bij gebleken genoegzame deelname, en wel te 's Gravenhage, Rotterdam en Utrecht en omliggende plaatsen.

Deze cursus (zie circulaire) behandelt een onderwerp dat, ten allen tijde belangrijk, dit in dubbele mate mag geacht worden in verband met de a. s. invoering der Kinderwetten, terwijl het tevens voor velen een wellicht gewenschte voorbereiding geeft tot het in April 1904 te houden Congres over Kinderbescherming.

Met den wensch dat velen zich voor den cursus zullen aanmelden, eindigen wij deze opwekking.

Het Nationaal Bureau van Vrouwenarbeid,
MARIE JUNGIUS,
Directrice.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Verkiezingen en Stemmingen.

VRIJE STUDIE.

Bestuursverkiezing op Donderdag en Vrijdag 29 en 30 October.

Candidaten:

Hoffman,	President.
Slothouwer,	Secretaris.
Middelburg,	Thesaurier.
Verheij,	} Commissaris.
Van Alphen,	

IGOV.

Bestuursverkiezing Donderdag.

Candidaten:

Verheij,	President.
Testas,	} Commissaris.
Van Loghem,	
Modderman,	
Brewer,	

Uitslag der stemming voor een Commissaris der
SOCIETEIT PHOENIX.

Candidaten: Feltmann, H. H. de Jongh.

Gekozen: H. H. de Jongh met 75 stemmen, 52 stemmen uitgebracht op Feltmann.

Verkiezing van een Commissaris van de
ALMANAK-REDACTIE.

Candidaten: Verheij, Granpré Molière, M. Vreede.

Herstemming tusschen Verheij en Granpré Molière.

Gekozen: Granpré Molière met 92 stemmen, 60 stemmen op Verheij.

THEOSOFISCHE VEREENIGING.

Voordracht op Woensdag 4 November, 's avonds 8 uur, in de Logezaal, Choorstraat 16a, door den heer W. B. Fricke. Onderwerp: „Het Theosofisch Ideaal”.

MIJNBOUWKUNDIGE VEREENIGING.

Gewone Vergadering op Vrijdag 30 October 1903, 's avonds ten 8 uur, in de Zaal Oude Delft 2. Spreker: de heer J. van Baren, Leeraar in de Aardkunde a/d Rijks Hoogere

Land- en Boschbouwschool te Wageningen; onderwerp: Een geologische reis door Noord-Duitsland en Zuid-Zweden, met lichtbeelden, kaarten en profielen. Introductie voor Dames.

ADVERTENTIEN.

THEOSOFISCHE VEREENIGING.

— Nederlandsche Afdeling. —

Centrum: DELFT.

OPENBARE VERGADERING

op Woensdag 4 November,
des avonds te 8 uur,

in de LOGE-ZAAL, CHOORSTRAAT 16A.

Spreker: de Heer W. B. FRICKE.

Onderwerp: **Het Theosofisch Ideaal.**

➡ Toegangskarten à f 0,25 verkrijgbaar bij den Uitgever J. WALTMAN JR., Binnenwatersloot, en op den avond zelf in het Loge-gebouw.

Ondergeteekende zal zich in de tweede helft van November te DELFT vestigen als

Repetitor.S. LINDEMAN,
Werkt. Ingenieur.

WIS- EN NATUURKUNDE,

(Examens B),

repeteert L. W. VELÚ, C. I.,
Buitenwatersloot 2A.

Civiel-Ingenieur wenscht te repeteeren
WISKUNDE, MECHANICA,
NATUURKUNDE.

Brieven onder No. 3085, S. W., Bureau van dit Blad.

Eettafel aangeboden

voor 8 of 10 HEEREN.

Adres OUDE DELFT 128A.

Gelegenheid voor 4 a 6 Heeren
te dineeren, à 65 cts. per diner.

Adres: KOORNMARKT 40.

Door verandering te huur aangeboden:
een gemeubileerde VOORKAMER
met Slaapkamer, huurprijs 15 gulden per maand.
Adres OUDE DELFT 23.

IJ. VAN WOERDEN,

Choorstraat 11.

Prima kwaliteit versche

Delftsche Roomboter,

van naamstempel voorzien; zuiverheid gewaarborgd.

◆ Gruyère kaas. ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ Edammerkaasjes. ◆ ◆ ◆ ◆

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ Roomkaasjes. ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

NETTE EN VLUJGE BEDIENING.

Choorstraat 11.

Bloemenmagazijn en Kweekerij.

Telefoon 6. S. BRUIGOM. Houttuinen.

BOUQUETTEN, KRANZEN,
VERSIERINGEN, ENZ.

➡ Speciaal ingericht voor Verzending. ➡

Reuzenbloemige Chrysanthemums.

Voor kamerversiering: Judaspenning, beukentakken,
Makart, Moderne Vazen enz.

DEN HAAG.
Boekhorststraat 149-149a.

VLEUGELS.
PIANO'S. — ORGELS.

GOOSEN & SWAGERMAN.

Steeds ruime sorteering van Instrumenten van uitsluitend aanbevelenswaardige fabrikaten.

RUILEN.
STEMMEN. REPAREREEN.

Billijke voorwaarden voor PIANO-HUUR.

Aan onze Magazijnen is steeds te bezichtigen de beroemde Pianospeler „SIMPLEX“.

HUREN VAN PIANO'S

van af f 4,— per maand.

ORGELS f 2,— per maand.

H. H. Studenten en allen, die daar gebruik van maken, vraagt conditiën.

Piano- en Orgel-Magazijn,
F. J. RAAR, Nieuwstraat 6 - Delft.

MAGAZIJN CHOORSTRAAT 4.

Goedkope aanbieding à Contant

VAN

kleine Vulkachels.

OPRUIMING VAN

Open Haardjes en Gas-Kachels,

tegen zeer lage prijzen.

TE HUUR:

gewone Haardkachels à f5,00.

Regulateur-Kachels,

à f6,00, f7,00 en f8,00.

Firma Wed. A. W. RENAUD.

Leverancier v. d. Societeit Phoenix.

TWEEDE BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 29 OCTOBER 1903.

Café-Restaurant HOTEL CENTRAL.

Levering van Déjeuners, Diners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement.

Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

Pilsener Urquell. Franziskaner Leistbräu.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.

Restaurant BÜHLER,

Houttuinen 2.

DELFT.

Specialiteit in geïmporteerde buitenlandsche Bieren:

Münchner, Franziskaner-Bräu, Pilsner-Urquell.

— DINERS, DAG- EN AVONDSCHOTELS. —

Prima qualiteiten Port-, Sherry- en andere Morgenwijnen.

Bordeaux-, Bourgogne-, Rijn- Moezel- en Champagnewijnen.

Levering aan huis tegen concurrerende prijzen.

Prijscourant op aanvraag verkrijgbaar.

George Ebers Meesterwerken.

Nieuwe **geauthoriseerde** uitgave **in het Duitsch**,
alleen voor Holland en Koloniën.

Met verklarende bemerkingsen in het Hollandsch aan den voet
der bladzijde.

Het gunstig onthaal, dat de uitgave van FELIX DAHN, „Der Kampf um Rom” bij het Duitsch
lezend publiek vond, heeft den uitgever er toegebracht een gelijke editie van EBERS MEESTER-
WERKEN te geven; b.v. van **HOMO SUM, DER KAISER, DIE EGYPTISCHE
KONIGSTOCHTER, DIE SCHWESTERN, UARDA, DIE NILBRAUT** enz.
Deze beroemde werken van den hoogbegaafden Egyptoloog vielen door den hoogen prijs (resp. f 4.50,
f 7.80, f 9.75) tot nu toe buiten het bereik van zeer velen.

Ofschoon er bij deze uitgave streng op gelet is, dat het papier houtvrij en de letter gemakkelijk
leesbaar is, bedraagt de prijs toch slechts f 1.25 per deel. Enkele werken (als HOMO SUM en
DIE SCHWESTERN) zullen in één deel verschijnen, andere meer omvangrijke in 2 banden; zoodat de
totaalprijs van de 10 deelen slechts f 12.50 bedraagt, terwijl men voor de origineele uitgave f 44.20
betalen moet. Elk werk is **afzonderlijk** verkrijgbaar.

Heden verscheen No. 1 der serie n.l.:

HOMO SUM,

dat in fraaien band ad f 1,25 voorhanden is in den Boekhandel

J. WALTMAN Jr.

Technische Boekhandel J. WALTMAN Jr.

☞ Binnenwatersloot 33. ☞

De STUDIEBOEKEN door H.H.
Docenten aanbevolen zijn

STEEDS VOORRADIG.

Verkrijgbaar:

TEEKENPORTEFEUILLES.

Portefeuilles 100 × 75 cM. zonder kleppen.

” ” met 3 ”

Portefeuilles 150 × 100 cM. zonder kleppen.

” ” met 3 ”

Portefeuilles, solider constructie, met rond
handvat en sierlijk naambordje,

101 × 76 cM., zonder en met 4 kleppen.

150 × 100 cM., zonder en met 4 kleppen.

TEEKENBORDEN.

100 × 150 cM.,

100 × 75 cM.,

75 × 55 cM.

Teekenhaken, Teekenschrage, Driehoeken, Mallen.

REKENLINIALEN.

Maatstokken, Decimeters, Technische Inkten, Teekepotlooden,

Verfschotels, Penseelen, Punaises, Gomelastiek.

DICTAAT-CAHIERS.

SCHETSBOEKEN.

PASSERDOOZEN,

systeem E. O. RICHTER & Co., tegen de door de fabrikanten vastgestelde
prijzen. Een groote collectie dezer doozen en losse instrumenten is voorradig.

☞ Binnenwatersloot 33. ☞

Technische Boekhandel J. WALTMAN Jr.